№ 5. КИЇВ, БЕРЕЗЕНЬ 1949 р. РІК ВИДАННЯ IX ЦІНА 1 КРБ.

П е р е ц ь

ШЕВЧЕНКО В НАШІ ДНІ

Меж горами старий Дніпро,
Неначе в молоці дитина,
Красується, любується
На всю Україну.

У тієї Катерини
Хата на помості...

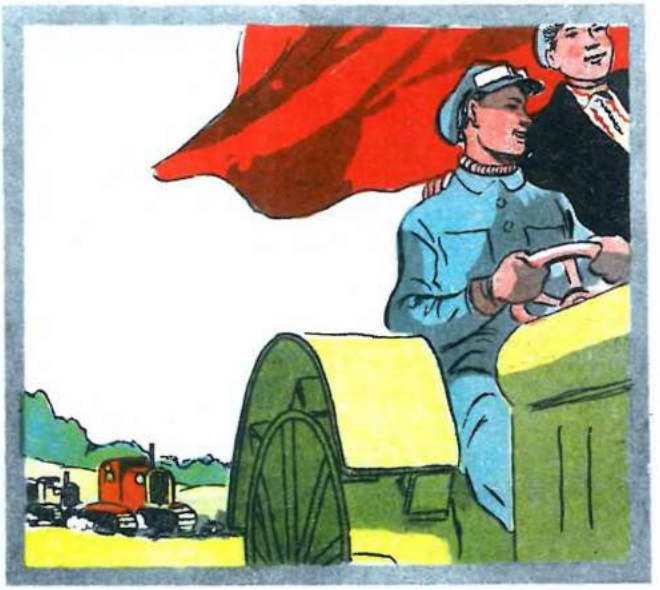

За Києвом, та за Дніпром,
Попід темним гаєм,
Ідуть шляхом чумаченьки,
Пугача співають...

Мал. В. ГЛИВЕНКА

У нашім раї на землі
Нічого кращого немає,
Як тая мати молодая
З своїм дитяточком малим...

Встала й весна, чорну землю
Сонну розбудила...

Здоровенькі були!

ЛИСТ СЕКРЕТАРЕВІ ОСИПЕНКІВСЬКОГО РАЙКОМУ КП(б)У ТОВ. СОЛОМАСІ ТА ГОЛОВІ ВИКОНКОМУ ОСИПЕНКІВСЬКОЇ РАЙРАДИ ДЕПУТАТІВ ТРУДЯЩИХ ТОВ. НАШИВАНОВУ.

Здоровенькі були, товаришу Соломаха й товаришу Нашиванов!

У перших рядках нашого дружнього й щирого листа сміємо щиро й одверто запевнити вас, що ми не проти ділових нарад і толкових засідань. Ми проти засідательщини, проти безтолкової трати дорогоцінного часу, проти, пробачте за різкість, непотрібного протирання штанів і стільців.

Ми вже бачимо на ваших обличчях вираз здивования, чому це, мовляв, Перець на цю тему завів з нами розмову, при чому тут Осипенківський район? Тож спішимо внести ясність. Довідались ми, що у вас, в Осипенківському районі на Запоріжжі, дуже полюбили всілякі засідання. Так полюбили, що життя собі без них не уявляють. Засідають у райцентрі, засідають у селах, засідають до сьомого поту, засідають денно і нощно. Кажуть, що, навіть, Азовське море, на берегах якого перебуває ввірений вам район, старається менше шуміти й хвилюватись, щоб не заважати успішному проведенню цих перманентних засідань.

Море, звичайно, може не хвилюватись. Але не може не хвилюватись районний актив, дорогі товариші! Його вже буквально заїздила засідательщина. Ми з олівцем у руках підрахували, що голови сільрад і колгоспів вашого району майже три чверті свого робочого часу проводять на різних нарадах і засіданнях. Заперечуєте? Тоді, будь ласка, познайомтесь з розпорядком дня, вірніше кількох днів, ну, хоча б, голови колгоспу «Авангард» т. Адаменка. От вам «повістки» й «телефонограми», що їх одержав лише на початку лютого товариш Адаменко:

«ГОЛОВІ КОЛГОСПУ «АВАНГАРД» Т. АДАМЕНКУ.

Взавтра, тоб-то 1.II — 49 р. на 11 годин дня з'явитись на засідання виконкому Райради по затвердженню річних звітів. На засідання повинні прибути голова к-пу, бухгалтер і голова ревкомісії».

«ГОЛОВІ КОЛГОСПУ «АВАНГАРД» Т. АДАМЕНКУ.

2.II — 49 року в 11 г. дня при райкомі партії скликається районна нарада по питанню підготовки до весняної сівби. На нараду зобов'язані з'явитись своєчасно голова к-пу й уч. агротехніх МТС».

«ГОЛОВІ К-ПУ «АВАНГАРД» Т. АДАМЕНКУ.

Завтра, тоб-то 3.II — 49 р., в 6 годин вечора відбудеться засідання сільської ради, на засідання повинні прибути голова к-пу, депутати, бригадири польових бригад...»

«ГОЛОВІ К-ПУ «АВАНГАРД» Т. АДАМЕНКУ.

Завтра, 4.II — 49 р., о 9 годині ранку з'явіться на засідання виконкому райради...»

«ГОЛОВІ К-ПУ «АВАНГАРД» АНДРІЮ ІВ. АДАМЕНКУ.

5 лютого 1949 р. в 10 год. ранку прибути в приміщення сільклуба на конференцію уповноважених пайщиків сільпо...»

«ГОЛОВІ КОЛГОСПУ «АВАНГАРД» Т. АДАМЕНКУ.

Завтра, 6.II — 49 р., в 10 год. ранку в приміщенні сільради відбудеться засідання, на яке Ви зобов'язані прибути і забезпечити явкою бригадирів польових бригад і ланкових вашого к-пу...»

Мал. ГРІ

— Негайно, зараз же, невідкладно, без проволочки, сьогодні ж насіння трав знайти!

ДО ПИТАННЯ ПРО БЕРЛІНСЬКЕ ПИТАННЯ

Мал. В. СЛИЩЕНКА

— Як вам здається, містер, довго ще ми зможемо робити бізнес на берлінському питанні?
— О! Це ще питання, сер...

«ГОЛОВІ КОЛГОСПУ «АВАНГАРД» Т. АДАМЕНКУ.

7 лютого 1949 р. в 12 год. дня в Осипенко, в приміщенні будинку культури відбудеться широка фінансова нарада, на яку зобов'язані з'явитись голова к-пу, бухгалтер, члени фінансової комісії...»

Бувають дні, — нам це відомо достоменно, коли головам колгоспів вашого району доводиться бувати не на одному, а на декількох засіданнях. І виходить, як у Маяковського:

«В день
Заседаний на двадцать
Надо поспеть нам.
Поневоле приходится разорваться!
До пояса здесь,
А остальное
Там».

А доба — не гума, її не розтягнеш, вона має, на жаль, всього 24 години і ні секунди більше.

Скажіть же на милість: коли товаришеві Адаменку (та й не лише йому) керувати підготовкою до сівби, вчитись, читати, думати?

Ні, засідательщина не прикрашає керівника, шановний товаришу Соломаха й не менш шановний товаришу Нашиванов!

Засідательщина — камінь, що тягне вниз, гальмо, що сковує сили людей. Про що ми й хотіли сказать вам від щирого серця

Від вашого ПЕРЦЯ.

— А що, одержали директиву?
— Н-ні... догану.

Лист містерові Трумену

Шановний сер!
Чи як вас там?
Не прогнівіться, пане,
Бо це не ваші пишуть вам,
А наші громадяни
Із України, з-під Черкас,
Колгоспники з «Прогреса»:
Юхим Самусь, Тронько Панас
Та Оникій Колеса.

Хоча воно й не близька путь
Од нас у ваші Штати, —
Та вам про нас уже, мабуть,
Доводилось чувати.
Ви президент поки що, так,
Не прості й ми в артілі, —
Нас троє тут,
І всяк — мастак,
В своєму, звісно, ділі.
Самусь, наприклад, моторист,
Я — майстер по пшениці.
Панас Тронько — спеціаліст
По цеглі й черепиці.

Оцю преамбулу, сказать,
Ми пишемо свідомо, —
Щоб вам докладно показать
І хто ми є, і що ми.
Авторитети наші, сер,
Ще в комнезамі куті, —
Тож поговоримо тепер
На чистоту й по суті.

Скажіть,
Чи в вас таке бува.
Чи вам коли кортіло
Хороші, добрії слова
Перетворити в діло?
Недавно, перед обранням,
Ви скрізь про мир волали, —
І все закинули к свиням,
Як тільки вас обрали.
Знов бомби атомні прете
У штабелі, в кагати, —
І лицемірно кричите:
— Себе обороняти!

А задля чого вам оті
Союзи, блоки, пакти?
Ні, ми привикли у житті
Зважать лише на факти.
Ви репетуєте весь час,
Неначе з перепою,
Що ніби то Москва на вас
От-от піде війною...

Пробачте нам,
Та ви в цю мить
Похожі на хапугу,
Що сам украв
І сам кричить:
— Держіть,
ловіть злодюгу!..

Та ось почули ми слова,
Почув Світ мову щиру, —
До вас звернулася Москва
Із справжнім Пактом Миру.
Що ж ви сказали їй
На це,
Яко поборник миру?
Сховали в тінь своє лице,
А в закуток сокиру!..

В листі завдання в нас просте,
Ви вже його збагнули:
Ми вам нагадуєм про те,
Про віщо ви забули.
В нас, пане,
Мирний, добрий люд, —
Нас нічого бояться.
Девіз наш — мир
І творчий труд,
І ще раз мир і праця!
Того ж, хто хоче нам біди,
І нашу кров пролити, —
На смерть,
нещадно,
як завжди,
Ми будемо громити!

Ми часто чуємо базік,
Що б'ють себе у груди
І твердять,
Що двадцятий вік
Американським буде.
Брехня, шановний сер,
Міраж!
Ви гляньте в іншу призму.
Двадцятий вік не ваш,
А наш,
Вік щастя, комунізму!

На перший раз
Доволі з вас.

Колгоспники з «Прогреса»:
Юхим Самусь, Тронько Панас
Та Оникій Колеса.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

З НАШОГО ФОТОАЛЬБОМА

Перед вами станція Воронцово-Городище, Одеської залізниці...

Так, як подивитися на фото, то можна навіть погодитися з тим, що це таки справді залізнична станція.

І дерево, навіть, росте... І газетна вітрина навіть є. Бачте, яка прозора...

Скрізь така година приємна, — та тільки не на ст. Воронцово-Городище, бо перед станцією в калюжах утопитися можна.

Через те, між іншим, наш фотокореспондент і не зміг сфотографувати тих водяних просторів: боявся потонути.

І перед станцією такі, приблизно, сценки відбуваються.

— Товариш Решта! (Це так на прізвище начальника станції). Як до вас у станцію добратися?

— А ви стрибайте! — гукає т. Решта.

— Не перестрибну!

— А ви розженіться!

— Розганявся: не бере!

— Та що ж я, — говорить т. Решта, — катера для вас тут держатиму, чи може гліссера?! Я по Міністерству шляхів! Сухопутних! От у Міністерстві річкового чи морського флоту, — там на катерах, на пароплавах! А ми паровозами!

Коли ви сяк чи так дістались у саму вже станцію, ви пильненько придивляєтесь: де б вам сісти? На всю залу три невеличкі лави, 11483 недокурки, п'ять тонн сміття і чотири атмосфери кучеряво-тютюнового диму.

Пасажирам рекомендується або ходити, або стояти, або лежати.

Сидіти не рекомендується...

Щоб не було дуже скучно, можете порахувати, скільки вибито у вікнах шибок, скільки облупилося штукатурки і т. ін...

Води напитися в станції — нема, вся вона біля станції, у пристанційних озерах.

Побувши в такій станції до приходу дніпропетровського поїзда № 55 (години так о 1-й ночі), ви настільки отетеріємо, що коли вам скажуть: — «Квитків нема!» — ви вже не реагуєте на це. Вам усе байдуже. Байдуже навіть те, що квитки ті продано не з віконця, над яким написано: «Товарнобилетна касса» (так і написано!), а з «чорного ходу»...

Вам уже не хочеться ні їсти, ні спати, ви намагаєтесь, щоб не забути свого прізвища, водночас звертаєтесь думками до тов. Решти:

— Коли ж, нарешті, товаришу Решта цьому всьому буде «решта».

Остап ВИШНЯ.

ПАТЕНТОВАНІ КОНКУРЕНТИ

Англійський уряд серйозно занепокоєний відволіканням конкуренції німецьких і японських фірм, тісно за'язаних з Уолл-стрітом.

Мал. О. КОЗЮРЕНКА

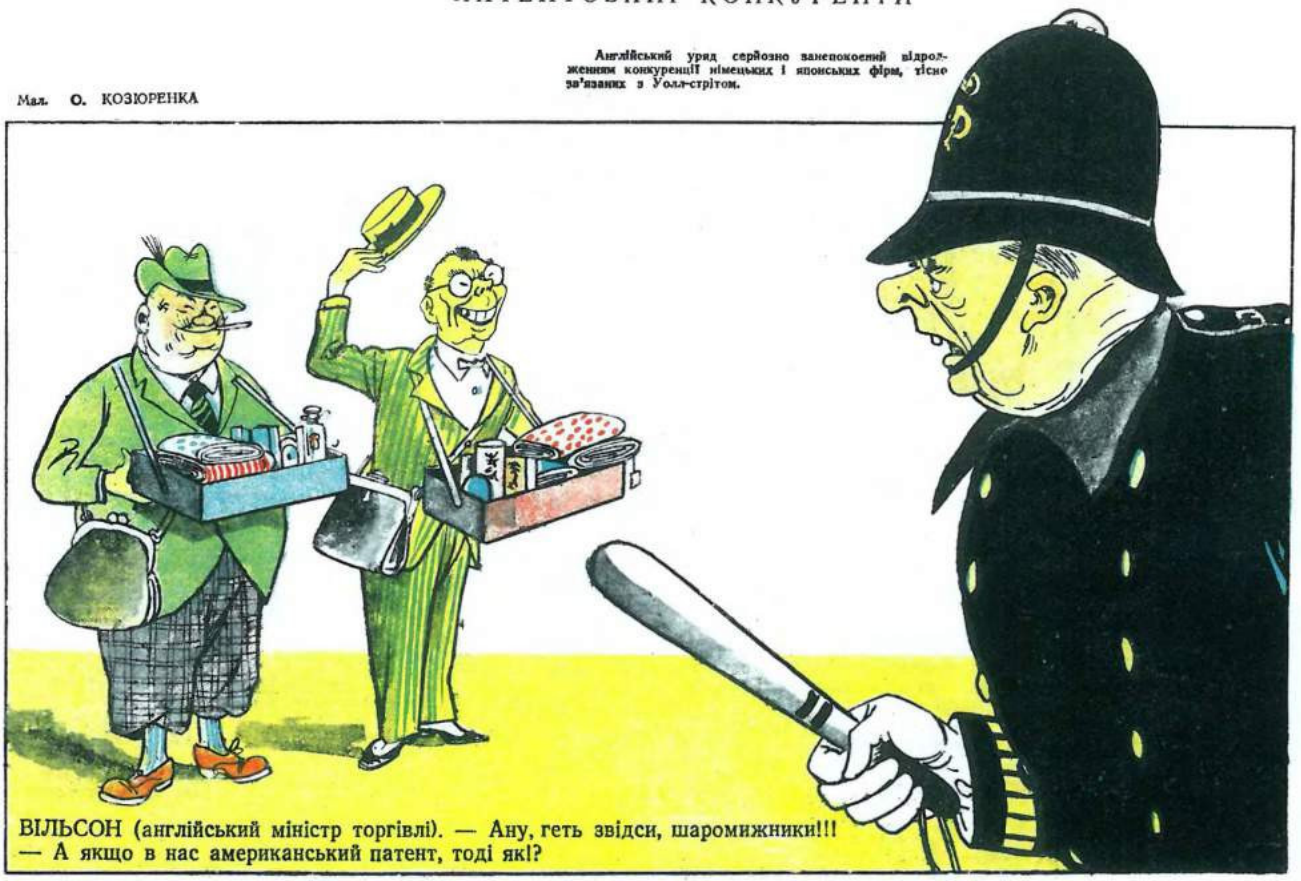

ВІЛЬСОН (англійський міністр торгівлі). — Ану, геть звідси, шаромижники!!! — А якщо в нас американський патент, тоді як!?

Виставка шкоди

ШАПКА-УШАНКА

На нашу виставку продовжують надходити теплі речі, випущені до зимового сезону.

Ось шапка-ушанка, виробництва Одеської артілі «Хутровик».

Тепла шапка. Обшита вона чорним линючим хутром, і це гарантує покупцеві планомірне зафарбування коміра, шиї і обличчя протягом всієї зими.

Таких шапок не носять ні голова артілі «Хутровик» т. Костанді, ні зав. виробництвом т. Фірер. А даремно. У винагороду за таку роботу їм варто дати по такій шапці.

МЕБЛІ «ДЛЯ МЕБЛІ»

Чи знайомі вам оці стільці? Вони можуть вам зустрітись не тільки на перчанській виставці, але і в багатьох мебльових магазинах.

Попереджаємо: ні в якому разі на ці стільці не сідайте, бо зроблені вони на Ворошиловградському комбінаті № 2, де директором т. Бродський.

Від першого ж дотику у стільців відпадає спинка. А вже вслід за цим стільці планомірно починають розпадатись на всі інші свої складові частини.

Не підходьте близько, товариші покупці, до стільців Ворошиловградського комбінату. Обходьте їх десятою дорогою.

ЕЛЕКТРОЧАСОФІКЦІЯ

Дніпропетровська контора «Електрочасофікація» (директор С. І. Брайловський) випускає у продаж електричні годинники.

Властивість цих годинників така: у перший день вони показують час кожен по-своєму, а на другий день — всі дружно стають.

Дирекція Кам'янського (на Кіровоградщині) спиртозаводу, яка мала нещастя придбати десять таких годинників, звернулась до Перця з пропозицією: контору, яку очолює т. Брайловський, назвати «Електрочасофікція».

Товариші мають рацію. Така назва більше підходить до цієї установи.

САВА ЧМІЛЬ

Як взялась орати ниву
Трудова артіль,
Шкутильгать почав на ліву
Бідолаха Чміль.
Як скінчилася вистава
Й грали «польку-гець».
Розвернувся раптом Сава
Й кинувсь у танець.
Отакі-то справи
У нашого Сави!

Як пішла робота всяка,
Саме в сіножать,
Став на праву неборака
Сильно припадать.
А коли в саду черешні
Червоніли знов,
Сава тихий і сердешний
З кошиком прийшов.
Отакі-то справи
У нашого Сави!

Як взялись ми скиртувати
Жито на току,
«Хворий» Сава біля хати
«Зліг» у холодку.
«Зліг» на бік, вмостився спати,
И сталась новина:
Привезли йому до хати
Грузовик зерна (?!)
Отакі-то справи
Приснилися Сави!

Як ділить прийшли в бригаду
Хліб на трудодні,
Обізвався Сава ззаду:
— Дайте ж і мені!
Та сказали люди строго
У щасливий час:
— Не дамо тобі нічого!
— Геть іди від нас!
Отакі-то справи
У ледаря Сави!

Володимир ІВАНОВИЧ.

У СВІТОВОМУ МАСШТАБІ

Продукція Березуватської артілі по виробу ячмінного кофе «В здоровому тілі — здоровий дух» давно вже не приваблювала споживача. Місцеве населення, що випробувало на собі могутній вплив живлючого напою, зволіло пити грузинський чай в стандартній упаковці. Нікого вже не приваблював зображений на етикетці кофейної коробки богатир з біцепсами Івана Піддубного і гіпертрофованою шиєю. Нікого вже не принаджував і повчальний напис, створений поетичним геніем самого голови артілі т. Безмежного:

Вигляд мати щоб відмінний, —
Пийте кофе наш ячмінний
На вечері і сніданки,
З ночі темної до ранку.
Хто наш кофе стане пити, —
Той сто років буде жити.

Артілі загрожувало неминуче затоварювання. У шуканнях шляхів збуту своєї продукції т. Безмежний вдався до різноманітних хитрощів. По домовленню з діячами районної товаропровідної сітки — кофе почали давати, як обов'язкове навантаження до предметів широкого вжитку: до відер, лопат, ліхтарів «Летюча миша» і, навіть, як придане новонародженим.

Але споживач уперто не хотів пити кофе «В здоровому тілі — здоровий дух», посилаючись на надмірну засміченість його сторонніми тілами та запах прілої соломи... І коли, здавалось, уже не було ніякого виходу з скрутного становища, над артіллю з'явилась нова вивіска:

«Колісна мазь «Мрія їздового».

То була вже третя артіль, що виробляла цей надто необхідний предмет. Трохи раніше на колісну мазь переключились бублична артіль і фабрика гнутої меблі: перша під скромною назвою «На мазі», друга — під утилітарним гаслом: «Не підмажеш — не поїдеш».

Всі ці чудесні перетворення було викликано не стільки ростучим попитом на колісну мазь, скільки тими високими прагненнями, які здебільшого розкриваються під час ревізії...

Через деякий час заздрісні березуватці почали твердити, що і на колісній мазі можна нагріти руки. Недарма, говорили вони, Безмежний встиг побудувати собі особнячок з червоної цегли, з кокетуючими фестонами на фасаді і колонками при вході.

Ініціатива діячів коломазьного фронту знайшла гарячу підтримку у начальства.

— Прекрасно! Чудесно! — захоплювався голова райпромради т. Масштабний. — Ми стали свідками кипучої місцевої ініціативи, що забила джерелом. Подумати тільки! Три нових артілі по виробництву колісної мазі! На наших очах Березуватка перетворюється на світовий центр коломазьної промисловості.

І він скликав спеціальну нараду, на порядку денному якої стояла доповідь: «Колісна мазь, як фактор нашого просування вперед».

Доповідь була побудована в історичному розрізі, що дало можливість т. Масштабному згадати про спосіб змазування коліс у колісниці фараона Рамзеса IV, про мастильні речовини, що вживалися в обозах Олександра Македонського. Кинувши також ретроспективний погляд на чумацькі вози і колимаги часів Катерини II, товариш голова змалював зборам величну перспективу впровадження мазі в гужовий транспорт Березуватського району.

Доповідь викликала жваві дебати, в яких керівники артілей «Мрія їздового», «На мазі» і «Не підмажеш — не поїдеш» взяли на себе підвищені зобов'язання.

— Охопимо кожного березуватця колісною маззю!

— За стопроцентну ліквідацію колесоскрипіння!

В кінці наради т. Масштабний урочисто повідомив про відкриття в Березуватці ще однієї потужної артілі по виробництву коломазі «Антискрипін».

Через місяць березуватці були буквально тероризовані нескінченним потоком колісної мазі. Весь транспорт району був забезпечений нею на довгі роки з розрахунку — цистерна мазі на кожну ходову колесоодиницю. Під готову продукцію чотирьох артілей невистачало тари. Негайно були мобілізовані бочки з засолочного пункту. Тов. Масштабний у спішному порядку розробляв сміливий проект осушування місцевого ставка на предмет перетворення його в гігантський резервуар для колісної мазі.

Захопившись перспективою перетворення Березуватки в центр коломазьної промисловості, т. Масштабний не шкодував нічого для підтримки чотирьох претендентів на світову славу. Він сміливо йшов назустріч їх все зростаючим вимогам. Зокрема артіль «Не підмажеш — не поїдеш», удосконалюючи технологічний процес виробництва мазі, поглинула чомусь величезну кількість спирту. Коли ж на базі райспоживспілки спирту невистачило, то керівники артілі охоче погодились прийняти замість нього лікер «Абрикотин» і наливку «Спотикач».

Очевидно, технологія виробництва визначала і ціни на готову продукцію. Кілограм мазі «Мрія їздового» коштував 2 крб. 53 копійки, артіль «На мазі» відпускала мазь по 3 крб. 14 коп., а кілограм «Антискрипіна» продавався по 4 крб. 99 копійок. Різниця в цінах, як і вся бурхлива діяльність артілей, диктувалась мотивами, що знаходили своє пояснення у відповідних статтях Кримінального Кодексу.

Проте, невдячні сучасники недооцінили цієї натхненної діяльності березуватських хіміків. І коли місцевий прокурор, проникнувши в технологічні таємниці чотирьох артілей, показав т. Масштабному, що це за алхімія, той аж ахнув:

— А я й не гадав, що ми на цій мазі могли так далеко заїхати!

Щождо заповзятливого Безмежного і його колег із артілей «На мазі», «Не підмажеш — не поїдеш» «Антискрипіна», то їх діяльність була обмежена ще до закінчення слідства.

Кажуть, що населення Березуватки, яке ледве не захлинулося в колісній мазі, знову тепер смакує свіжі бублики і охоче купує гнуті меблі з місцевої лози. Колісну ж мазь виробляють і тепер у тій кількості, яка потрібна для гужового транспорту, що дедалі більше заміюється новенькими автомашинами.

М. ЛОВИЧ,
Ол. ПОДЧЕКАЄВ.

НЕ ЗАБУДЬ...

Недавно низові організації Котовського району, на Одещині, одержали директиву, витяг з якої читач бачить перед собою.

ПРЕДСЕДАТЕЛЮ ИСПОЛКОМА
СЕЛЬСКОГО СОВЕТА ДЕПУТАТОВ
ТРУДЯЩИХСЯ

тов. _____
секретарю парт. организация тов. _____
копия пред. сельпо тов. _____
Из задании четвертого квартала сбора паевых взносов по в/сельпо _____ собрано _____ кооперировано населения всего лишь _____ проц.
Вашему сельпо устанавливается ежедневное задание по сбору паевых взносов в сумме _____ руб. по кооперированию _____ человек.
О выполнении доложить Райисполкому...

ПРЕД. РАЙИСПОЛКОМА СУСЛОВ.
СЕКРЕТАРЬ РК КП(б)У БАТВИНОВ.

У цій директиві так багато «білих плям», що жоден «тов.» при всьому бажанні доповісти про її виконання не може.

Всі «тов.», яким адресовано цю директиву, можуть лише відповісти її авторам:

«Підписуючи директиву, не забудь прочитати те, що ти підписуєш».

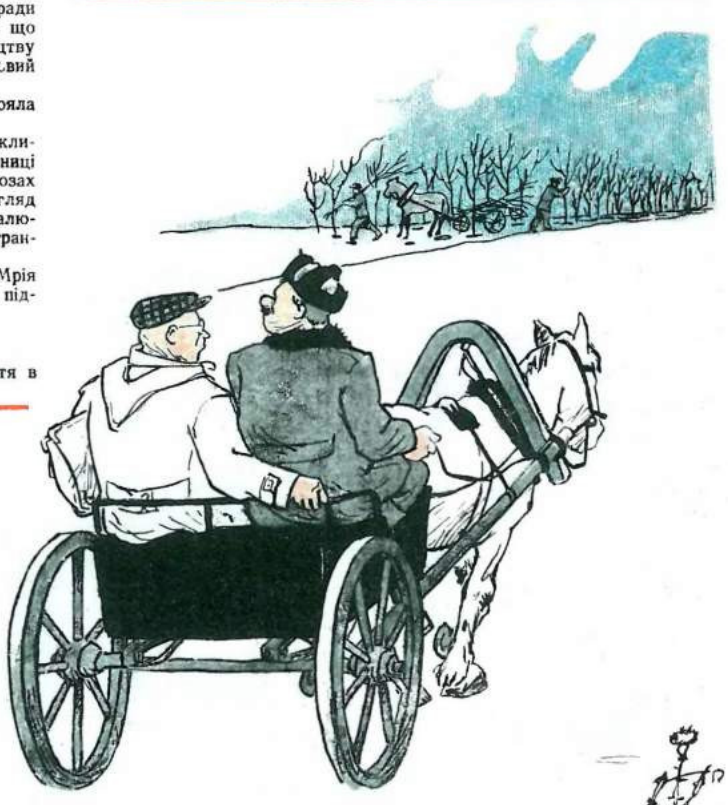

ЗА ЧУЖОЮ СПИНОЮ

ПРЕДСТАВНИК З ОБЛАСТІ. — А ви вже взялись за полезахисні смуги?

ГОЛОВА КОЛГОСПУ. — А навіщо? Сусіди посадять, то й нам затишок буде.

Мал. С. САМУМА

Мал. БЕ-ША

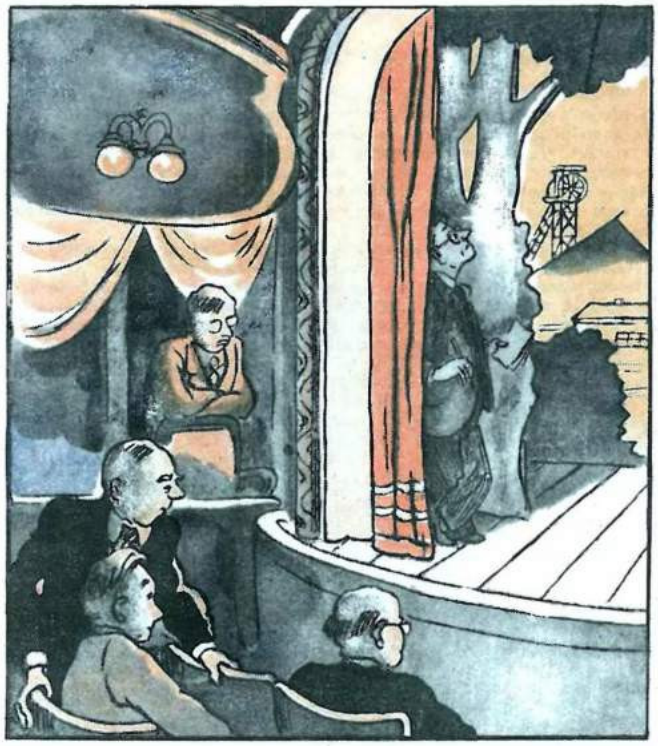

— Яку роль грає в театрі ота особа?

— Досить підлу: роль підголоска юзовських і борщагівських.

Перечниця...

АНТИКВАРНИЙ ГЕНЕРАТОР

УНІКУМ — це виняткова рідкість. Коштує вона великі гроші. Часто унікумові й ціни немає — такий він дорогий. Торгують унікальними речами спеціальні антикварні крамниці. Залізним ломом такі крамниці не торгують. Виняток становить лише Кіровоградська обласна контора «Сільелектро». Головний інженер цієї контори тов. Биков запропонував технікуму механізації сільського господарства старий, бувалий у бувальцях, генератор на 50 кіловат заломивши таку ціну, що в покупця очі рогом полізли.

— Так новий же на 57 кіловат коштує удвічі дешевше!

— Новий!.. Нових генераторів багато, — відповів Биков. — А ви старий за таку ціну знайдіть!.. Беріть і не торгуйтесь — це унікальний генератор.

Не взяв технікум цього унікуму. Так Биков йому іншу рідкість підсунув: 8 бракованих трифазних переключателів і 2 мраморних дошки для розподільних щитів. І стягнув за це на 400% вище державної ціни.

Працює такий унікальний комерсант десь на периферії, в обласній конторі «Сільелектро». Ніхто про нього не знає. Ніхто про нього не пише. Де ж справедливість? Напишемо хоч ми. Хай керівництво «Укрсільелектро» знає свої таланти.

КОЛО РІЧКИ, КОЛО БРОДУ...

КОЛО річки, коло броду, недалеко від Криворізького металургійного заводу стоїть селище Зелене місто. З'єднує це селище з заводом великий дерев'яний міст.

Ходили по ньому пішоходи, їздили автомашини, які возили на завод робітників.

Та одного дня міст відмовився служити. Причину легко виявила заводська техніка безпеки: погнили під мостом дерев'яні стовпи, що його підпирали.

— Ремонтувати? — замислився директор металургійного заводу т. Рязанов. — Підождем. Може за це візьметься райрада. Його ж територія.

Приблизно так само роздумував і голова виконкому Дзержинської райради тов. Мсоєв: чого поспішати з ремонтом. Міст веде до заводу — хай завод і ремонтує.

Не курсують тепер автомашини між заводом і селищем.

Встають тепер робітники селища вночі, щоб на ранок потрапити на завод.

А міст, між іншим, гнити не перестає.. І не перестають сперечатися директор заводу з головою райвиконкому про те, кому взятися за ремонт.

ЗАДАЧА З ОДНИМ НЕВІДОМИМ

З УМОВИ цієї задачі відомо:

1) Що в м. Мостовому, на Одещині, завідуючим районним відділом сільського господарства працює Іван Архипович Уперенко;

2) Що до Івана Архиповича Уперенка недавно прибула людина і відрекомендувала себе рахівником;

3) Що Іван Архипович Уперенко дуже зрадів рахівникові і, навіть не перевіривши його документів, зразу ж вручив йому відрядження до колгоспу ім. Молотова;

4) Що голова колгоспу ім. Молотова т. Олійник теж зрадів появі рахівника, так зрадів, що навіть не поцікавився його прізвищем і зразу ж виписав йому чек на одержання в банку 6700 карбованців.

Невідомо одне, у якому напрямку зник пройдисвіт з колгоспними грішми і яким чином йому вдалося так легко здійснити цю «операцію».

У Мостівському районі дуже довго не можуть розв'язати цієї задачі. А даремно. Задачу з одним невідомим розв'язати зовсім неважко при наявності двох відомих гав—Уперенка й Олійника.

КВАРЦИТ

Він прибув просто на шахту. Як-то кажуть: з поїзда — і в кар'єр. У нього були виключно творчі наміри. Він дасть один літературний вечір для гірників, і, головне, створить нові поезії, для яких ще в вагоні знайшов об'єднуючу назву — «Криворізькі етюди».

Завідуючий шахтою прийняв гостя люб'язно. Розповів про особливості підземних виробок. Та поет не обмежився тільки таким знайомством. Щоб застрахувати себе від постійних обвинувачень критики, ніби він ковзає по поверхні, поет не видирався спершу, як це роблять інші, на терикон. Навпаки — попросив опустити його в забої, поближче до життя!

Шахта справила на нього глибоке враження. Тобто, вона здалась йому дуже глибокою, і він вирішив обов'язково відзначити цю типову деталь. Але щоб розширити свій діапазон, про що йому також вказувала критика, поет вирішив докладно фіксувати все, на чому тільки зупиниться його поетичне око.

— Це що таке везете? — запитав у симпатичної дівчини — машиніста електровоза.

— Руду.

— А оце? — він показав олівцем на другу вагонетку.

— А то кварцит.

— Кварцит? — вражено перепитав він.

— Що ж тут дивного? — сказала симпатична дівчина.

— Так-так! Запишемо... Кварцит. Квар-цит...

Коли поет відчув, що актуальні терміни ллються через вінця його уяви, він зажадав піднятися нагора...

Десь через годину поет уже сидів в своєму номері і творив. Правда, вірш давався йому нелегко. Інша справа писати, скажімо, дома про шахти, коли перед тобою «тема взагалі», а тут вчини конкретно! Зумій не потонути в дрібницях, не втратити почуття смаку. Ну, от, наприклад,— поет порився в блокноті, — скреперна лебідка. Як її обіграєш? І складів багато, і звучить якось непоетично: скре-пер-на... Не підходить. Далі: перфораторний молоток... Не годиться, не вкладається в розмір. Кварцит... О! Справжня знахідка. Тут у кожній літері відчувається гранітна міць.

Тра-та-та... кварцит,
Тра-та-та... кроцир
Куль...

...На літературний вечір зійшлося багато шахтарів. Спочатку вони слухали «Закарпатські цикли» свого гостя, потім «Гайсинські етюди», за цим «Січневі шкіци», «Мрійні ескізи»...

— А зараз, — оголосив поет,— я прочитаю вірша, якого з великим натхненням написав у вас на руднику. Вірш мій має назву «Кварцит»!

В залі настала тиша.

«Дивлюся на вас я — герої творці...
І сам я боротись готов за кварцит!»

Далі поет малював ті кварцитові палаци, які так ясно встають в його уяві, і запевняв, що техніка, якою бездоганно володіють шахтарі, може бути поставлена поруч майстерності поета, що освоїв закони ямбів, терцин.

Терцинам і ямбам, як пісні дзвеніти!
Виблискуйте сяйвом коштовні кварцити!

І саме після цих рядків сталося щось незрозуміле. В залі зчинився шум. Хтось кинув репліку, за ним — інший. Потім розкотився загальний сміх... Не видержала і президія — зареготала! Поет зачекав кілька хвилин, але сміх не вгавав. Він постояв ще трохи, розгублено оглянув себе. Ні, костюм був у порядку. Не розуміючи, чому сміються, він розгублено розкланявся і зник за куліси.

Тільки пізніше поет збагнув свою фатальну помилку. На криворізьких шахтах, як відомо, видобувають не кварцити, а залізну руду. «Кварцити, — сказали йому за сценою, — це пусті породи...» З досади поет хотів тут же розірвати своє творіння, але пошкодував. Адже рядки цього вірша звучать все-таки сильно. І рими які! Навіть у маститого Петра Петровича таких не знайдеш.

Ця пригода навела поета ще на одну думку: ніколи не треба читати свої твори перед тими, про кого вони написані.

Олекса ГУРЕЇЗ.

Пошта ПЕРЦЯ

ДОРОГИЙ ПЕРЧЕ!

В нашій міській друкарні працює сім робітників. Скільки, на твою думку, друкарня повинна мати адміністративно-обслуговуючого персоналу?

Якщо не відгадав, підкажу: теж сім. Такий штат запланувало нам Республіканське управління у справах поліграфії.

Ми дуже зворушені такою прихильністю до нас. Дивує, однак, скромність планувальників. Що їм коштує, наприклад, запланувати не по одному адміністратору на кожного робітника, а, скажімо, по десять? Нічого! Коштує це державі. І коштує багато.

М. КРАВЧЕНКО, С. ЛІПКО,
Й. КАЗИМИРСЬКИЙ,
Н. КАРУЦЕНКО.

м. Могилів-Подільський,
Вінницька область.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Роз'ясни, будь ласка, що входить в обов'язки помполіта Єнакіївської школи ФЗН № 340 т. Гущентока? Це не пуста цікавість. Від першого дня існування школи тут до масово-політичної роботи ніхто ще не брався. А в школі вчиться 500 чол. молоді!

Зате помполіт школи кожного ранку обходить усі 3 поверхи гуртожитку. Він одмикає кімнати і «заочно» карає тих учнів, які, незважаючи на заборону, тримають по кімнатах (а не в спеціальній камері) різні речі й чемодани. Викинувши їх у коридор, Гущенток вважає свої обов'язки вичерпаними, й зникає з поля нашого зору до наступного ранку.

Якщо ця «комендантська» діяльність є основним обов'язком помполіта Гущентока, то чиєю ж тоді функцією є організація масово-політичної роботи в школі?

П. ТРЕГУБ.

ТОВАРИШУ ПЕРЧЕ!

Щоб одержати на Комарівецькому зсипному пункті зерно для оплати машиністам Летичівської МТС, потрібні дві умови.

1. Щоб бухгалтер буцнівського млина Петрушка був тверезий.

2. Щоб у комірника цього млина Козаковцева були дома дрова.

Але через те, що ніхто цих умов забезпечити не може, шофер нашої автомашини вимушений: або простоювати біля млина по 6 годин, чекаючи витвережения Петрушки, або їздити аж у Держню по дрова для Козаковцева. Після цих операцій шофер, нарешті, одержує зерно. Але Петрушка й Козаковцев ніколи не відпускають зерна без того, щоб не утримати з кожної ходки машини по 8-10 кілограмів на свою користь. А оце недавно (мабуть, авансом за 10 ходок наперед) вони недоважили нам 100 кілограмів ячменю.

Угамувати апетити Петрушки й Козаковцева можна лише за однієї умови: — навчити їх чесності.

Жаль тільки, що в Летичеві й досі ще не знайшовся той, хто навчив би Петрушку й Козаковцева цієї немудрої, але дуже потрібної штуки.

І. РОМАНОВИЧ,
заступник директора
Летичівської МТС
по політчастині.

Кам'янець-Подільська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

Чи відомо тобі, що за минулий рік у колгоспах Червонсармійського району, Сталінської області, розбазарено половину річного приплоду свиней — 2329 поросят! У 1949 році темпи розбазарювання не зменшились. Такі «темпи» пояснюються, зокрема, тим, що деякі районні працівники мають погану звичку купувати свиней тільки в колгоспах.

Що ж це, друже Перче, як не свинське ставлення до громадського тваринництва?!

І. ЖИЛЬЦОВ.

В більшості англійських шкіл до цього часу застосовують тілесні покарання.

Мал. БЕ-ША

— Покажи твої сьогоднішні відмітки!

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Що таке радіофікація? Не заглядай у словник, а прослухай краще таку історію. Вирішив наш колгосп радіофікуватися. Поставив стовпи — аж з самого райцентра. Залишилося тільки навісити проводи. От тут-то воно й почалося! Звертались по допомогу до радіовузла, до райкому КП(б)У, до райвиконкому, до уповноваженого Міністерства зв'язку по Полтавській області... Ну, а коли вже доводиться звертатися до тебе, Перче, сам розумієш, чим закінчилися всі наші попередні звернення.

Отже, що ж таке радіофікація, дорогий Перче?

В Чорнухинському районі це справа, яка повисла в повітрі.

А. ДЕМЧЕНКО.

Колгосп ім. 17-го партз'їзду,
Чорнухинський район,
Полтавська область.

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Відгадай загадку: — Без вікон, без дверей, посередині павутина й табуретка? Але скільки ти не битимешся, однаково не відгадаєш. Це — загадка місцевого походження й відгадати її може лише директор Гребінківської авторемонтної майстерні т. Случевський. Він одразу відповість, що «без вікон, без дверей, посередині павутина й табуретка» — це гуртожиток робітників підпорядкованої йому майстерні.

Але про те, чому гуртожиток опинився в такому стані, чому там холод і бруд, він нічого не розкаже. Случевський не з тих, що виносять сміття з хати.

Робітники: ГУДЗЬ, БАТЕРОВСЬКИЙ, РАЦ, КАЛЬНОЙ, ВЕРЕДА, ДІДЕНКО, ШКОЛЬНИКОВ, ПАНИЧЕНКО.

Київська область.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

У ПЕРЦІ № 1 було вміщено фейлетон «Поезія і проза» про неподобства на будівництві Ведянської школи (Кам'янсько-Дніпровський район).

Заступник голови виконкому Запорізької обласної Ради т. Альошинський повідомив редакцію, що тресту сільського будівництва запропоновано закінчити будівництво школи до 1 травня.

☆ ☆ ☆

До редакції надійшов лист про зловживання завідувача Житомирського дитсадка № 11 — Меломед. Факти, зазначені в листі, цілком підтвердились. Меломед знято з роботи та віддано до суду.

☆ ☆ ☆

Гр. М. Профатілов поскаржився до ПЕРЦЯ на неподобства в роботі Київської міжміської автобусної станції.

Як повідомив начальник Київського міського автоуправління т. Лозня, скарга при перевірці підтвердилася. Начальника автобусної станції Пімкіна знято з роботи.

Редактор Ф. МАКІВЧУК. РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап ВИШНЯ, Я. ГАЛАН, О. КОЗЮРЕНКО, О. МИХАЛЕВИЧ.

Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7, тел. 5-30-31, 4-65-56 дод. 59. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 5 (160) (на украинском языке). Підписано до друку 3.III. 1949 р. Формат 68×105 см. 1 друк. арк.

БФ 00881. Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 678. Тираж 55.000 прим.